Č. 1088.

Zabírání bytů: * Zabrání bytu podle § 8 č. 6 zák. z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. je vyloučeno, byla-li nájemní smlouva ke schválení předložena třeba po nastěhování, ale před zahájením řízení dle cit. předpisu.

(Nález ze dne 31. prosince 1921 č. 7177.)

Prejudikatura: Viz usnesení odbor. plena z 31. října 1921 č. pres. 587/21 pod č. XC v Dodatku.

Věc: Josef L. v K. V. proti nájemnímu úřadu v K. V. stran neschválení nájemní smlouvy.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — — — — — — — — — — — — —

Č. 1089.

Úředníci státní: * Propočítání služební doby podle § 1 zák. z 9. dubna 1920 č. 222 sb. z. a n. jest obmezeno na rozsah časového postupu.

(Nález ze dne 31. prosince 1921 č. 14.015.)

Věc: Josef H. v Ch. proti ministerstvu financí (zast. min. konc. Drem J. Slámou) o propočítání služební doby.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Stěžovatel, narozený 2. září 1860 a nastoupivší službu státní 8. listopadu 1883, jmenován byl dne 26. prosince 1919 ministerským radou (V. hodn. tř.). Provedením zákonů ze dne 23. července 1919 č. 457 sb. z. a n., ze dne 7. října 1919 č. 541 sb. z. a n. a ze dne 18. prosince 1919 č. 25 sb. z. a n. z r. 1920 byl mu přiznán za použití čl. I. § 2 zákona ze dne 19. února 1907 č. 34 ř. z. plat 2. stupně V. hodn. třídy ode dne jmenování ministerským radou, tedy počínaje 1. lednem 1920.

Přihláška stěžovatelova k provedení zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 222 sb. z. a n. vyřízena byla výnosem presidia zemského finančního ředitelství v Praze ze dne — v ten smysl, že vzhledem k povýšení do V. hodn. třídy před účinností posléz citovaného zákona není propočítání přípustno.

Stížnost do tohoto výnosu zamítl žalovaný úřad rozhodnutím z — poukazuje na svůj výnos ze dne —, poněvadž lze z doby ztrávené (ideálně) v nejvyšším stupni VI. hodn. třídy započísti nejvýše 3 roky pro postup do 2. stupně V. hodn. tř. a propočtení celkové služební doby nemá tudíž praktického významu, když plat tento byl již prve stěžovateli provedením výše citovaných zákonů přiznán; 3. stupně V. hodn. třídy nemůže stěžovatel dosíci vzhledem k předpisu čl. I. § 1., odst. 4 zák. ze dne 19. února 1907 č. 34 ř. z.

O stížnosti do rozhodnutí tohoto podané uvážil nejvyšší správní soud toto:

Jádro sporu tvoří otázka, má-li býti provedeno předpisem § 1 zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 222 sb. z. a n. ustanovené propočítání služební

doby v rozsahu časového postupu či přes jeho meze. V otázce této jest směrodatným úmysl zákona, který nebyl jiný, než že v cit. § 1 vytčeným pragmatikálním zaměstnancům, ustanoveným před účinností zákona ze dne 7. října 1919 č. 541 sb. z. a n., tedy před 1. zářím 1919, má se co do celé jejich započítatelné či započtené služební doby dostati výhod zkrácení lhůt časového postupu a jeho rozšíření o požitky další jedné hodnostní třídy, jak tyto na dále příslušejí zaměstnancům ustanoveným od 1. září 1919.

Tento účel zákona vyjádřen je jasně ve slovech »podle čekatelské doby a podle lhůt časového postupu«, z nichž jde, že předpis §u 1 cit. zák. spočívá na principu časového postupu, jak je vytčen v § 51 zákona ze dne 25. ledna 1914 č. 15 ř. z. (služební pragmatice) a jehož rozsah a lhůty stanoveny jsou ve čl. III. § 1 zákona ze dne 7. října 1919 č. 541 sb. z. a n.

Byl-li stěžovatel příslušející do skupiny A § 52 služ. pragm. v den účinnosti zákona a propočítání služební doby, to jest dne 1. ledna 1921 již ve vyšší hodnostní třídě, než které lze časovým postupem dosíci, pak právem vyslovuje v odpor vzaté rozhodnutí, že propočítání jeho služební doby podle předpisů tohoto zákona nemá pro něho zákonných účinků.

Pokud stěžovatel béře v odpor výrok naříkaného rozhodnutí, že nemůže dosíci třetího stupně V. hodn. třídy vzhledem k ustanovení čl. I. § I., odst. 4 zákona ze dne 19. února 1907 č. 34 ř. z., dovolává se pouze toho, že § 18 nař. ze dne 22. prosince 1920 č. 666 sb. z. a n. stanoví, že započítání a propočítání provésti je též u zaměstnanců, kteří dne 1. ledna 1921 dovršili 60 let věku a 35 let služby i když z tohoto důvodu podle platných ustanovení jsou z postupu vyloučeni, čímž po názoru stěžovatelově byl výše uvedený předpis pro započtení a propočtení podle zákona ze dne 9. srpna 1920 č. 222 sb. z. a n. zrušen.

Tím již sám stěžovatel uznává, že citovaného předpisu § 18 použíti lze jen tehdy, když jde o propočítání služební doby podle uvedeného zákona, není-li však toto v daném případě přípustno, jak bylo shora dovozeno, jest námitka stížnosti bezvýznamná.

Při ústním líčení vznesl stěžovatel ještě další nárok, aby mu totiž byl ve smyslu § 2 zák. ze dne 23. července 1919 č. 457 sb. z. a n. pro platový postup v nynější hodnostní třídě připočten nespotřebovaný zbytek pololetí v předešlé hodnostní třídě.

Nárok tento nebyl uplatněn ve správním řízení a nebylo o něm v administrativní cestě rozhodnuto, překáží tudíž — nehledíc ani k tomu, že v písemní stížnosti obsažen není — již předpis § 5 zák. o správ. soudě, aby se soud ten mohl jím nyní zabývati.

Ježto je stížnost nedůvodněna, bylo ji zamítnouti.

Č. 1090.

Úředníci státní: * Ustanovení § 1, odst. 2 zák. z 23. července 1919 č. 457 sb. z. a n. o osobním přídavku platí jen pro rozsah časového postupu podle zák. z 25. ledna 1914 č. 15 ř. z. (služ. pragm.). Osobní přídavek podle § 1, odst. 2 zák. z 23. července 1919 č. 457 sb. z. a n. zaniká, dosáhl-li úředník požitků vyšší hodnostní třídy ve stejné výši podle zák. z 9. dubna 1920 č. 222 sb. z. a n.